

OVERWEGING: Jezus raakt hen: kom op, weest niet bang!

Het is toch onwaarschijnlijk, zo'n verhaal. Ongelofelijk. Dit verhaal. En het mooiste is: dan wordt het ook nog samengevat met de zin, dat de leerlingen uiteindelijk vatten, waar het om gaat.

Leerling-zijn mag dan een lange weg zijn, maar op een gegeven moment (*een gegeven moment*) is het toch zover, dat het kwartje valt, dat het wezenlijke van leerling-zijn zich laat zien, dat al dat leren van de leerling niet voor niks is geweest. Dat het zich loont. Op de duur, de lange lange duur. Dat staat er eigenlijk.

Wat is die beloning dan? Dat die leerlingen open gaan, Petrus Johannes en Jacobus; hun ogen ja, maar vooral de ogen van hun ziel. Zij verstaan kennelijk: wat hij bedoelt als hij wijst op Johannes de Doper. Jezus is zoals hij is. Maar zij verstaan wat hij bedoelt. Zij zijn veranderd. Zij zien hem ineens anders dan voorheen. Anders, hoezo? Laten we terug horen, van achter naar voor, teruglopen de berg op.

Wat betekent dat dan, dat ze in Johannes de komst van Elia moeten zien? Dat is ook de vraag van de leerlingen: waarom moet als eerste Elia komen?

Dan zegt hij: ja, Elia zal komen en 'alles doen opstaan'. Dat heeft hij van Malachia, dat weet ieder kind van Israel. (3,23 LXX). Hij alles wat uit balans is weer in evenwicht te brengen, maar Jezus gaat door: maar ik zeg u dat Elia reeds gekomen is, en ze hebben hem niet herkend, maar met hem gedaan naar eigen willekeur: zóver is het ook met de mensenzoon gekomen dat hij moet lijden, door hun toedoen! Dán begrijpen de leerlingen dat hij tot hen over Johannes de Doper als de komende Elia heeft gesproken.

En zij zien, zij herkennen: Die Elia is Johannes de Doper. Zijn verschijnen lag nog vers in hun geheugen. Zij hadden niet herkend. Alles zagen zij nu anders. Zij konden natuurlijk niet verstaan, wat Mattheus ons als latere leerlingen zo graag wil leren herkennen: wie zouden wij herkennen als een Elia, die ons bij de les houdt?

Ik moest ineens denken aan Titus Brandsma; tien dagen geleden, 26 juli was het 75 jaar geleden dat hij midden in zijn barmhartige getuigenis stierf in Dachau. Elia: herkennen wij?

Frans van der Lugt: Elia? In Homs bleef hij, brood, angst en troost delend, bij zijn mensen. Op 7 april 2014 werd Van der Lugt door pistoolschoten in het hoofd om het leven gebracht. Hadden we zijn importantie een jaar daarvoor ook al door? Rob en Josette hebben indertijd gepraat met deze man: een gewone man in een slobberachtige trui, zo gewoon. Het bijzondere zag je nauwelijks aan hem af. Hoewel: zij waren diep onder indruk.

Tijdens de vierdaagse kwam ik een Afrikaans jongetje tegen die trots vertelde dat, dat ie de naam Mandela droeg. We zijn hem toch niet vergeten? Elia?

Herinneren we ons Malala, het nu 20 jarig meisje, een Pakistaanse kinderrechtenactiviste, die vanwege haar inzet in 2012 werd neergeschoten? Nobelprijswinnares in 2014. Elia in onze wereld? Zij leeft nog. Te vroeg voor Elia?

Abraham Heschel, Joods inspirator, die almaar riep: God op zoek naar de mens. Hij stierf in 1972.

Moeder Teresa. Ik zat in 1973 met haar op mijn kamer in de pastorie van de studentenkerk in de van Weliestraat toen zij in Nederland was om solidariteit en steun te vragen voor haar opvanghuis in Calcutta. Een doodgewone vrouw, anderhalve meter lang, in een vaalwitte jurk, een sluier met blauwe rand, niemand die ervan op keek. Ik ook niet. Ze heeft bij me gegeten tussen de middag, een boterham met appelstroop. Elia? Versteend staat zij nu in menige kerk. Hoe dringen kijkt ze ons nog aan? Wie, wie herkennen wij?

Elia? Zo vaak, zoveel, zo vlakbij? Is het koninkrijk Gods zo dichtbij? Wat doen ze nog? Verklaren we ze heilig, om ze vervolgens te verstoppen, heilig en ver weg. Houdt het leren op is het de inspiratie die het leren levend houdt?

We gaan verder, op niveau, de berg op. *Jezus komt naar hun toe, raakt hen aan en zegt: kom op, kom tot jezelf en wees niet zo bang!* Het staat op papier wel erg koeltjes: *Hij raakt hen aan.* Hoe dan? Met een voorzichtig tikje op hun schouder? Denk ik niet. Hij ziet in hun ogen dat zij anders zijn kijken. Er is iets gebeurd met ze. Zijn boodschap is verstaan! Dat is een gebeuren. Om te vieren! Het ontvangen van een geschenk. En dus pakt hij ze vast en drukt ze tegen zich aan. Een knuffel: eindelijk verstaan. *Ze kijken op, naar hem en zien niemand behalve hém: Jezus, alleen.* Zo gewoon en onopvallend. De topervaring is voorbij, maar tegelijk ook niet. Want het zal nooit meer overgaan. In dat 'voorbij-zijn en toch niet', zegt Jezus hen met klem: *dit vergezicht,- praat er voorlopig maar met niemand over, dat heeft geen zin, dat wordt niet verstaan-, totdat de mensenzoon voorbij de dood tot zichzelf is gekomen!* Zo is het gegaan met Johannes de Doper die tot het wezen van de boodschap kwam, en zo Titus Brandsma, Frans van der Lugt, Nelson Mandela, Abraham Heschel, Moeder Teresa, en vele anderen in wie spoor en boodschap zijn herkend, en vele anderen die midden onder jullie rondlopen en als Elia nog op herkenning wachten. En dan hoef je als leerling je mond niet meer te houden.

En zie, vanuit de wolk een stem die zegt: dit is mijn kind, de geliefde, in wie ik welbehagen heb: hoort naar hém!

Als ze dat horen vallen de leerlingen op hun gezicht; ze zijn nog nooit zo onder de indruk geweest. Wij vallen niet op ons gezicht, maar wij slaan de handen voor ons gezicht, als wij niets meer weten uit te brengen, uit ontzag en verlegenheid, omdat het meer is dan je hebben kunt. Ja, een wolk is een goed beeld. Paradox. Tegenspraak: je ziet en je ziet niks, je hoort en je hoort niks. Vanuit die wolk een stem die geen stem is, echo uit het boek Deuteronomium.

Kijk, *dat* is wat de communicatie met Mozes en Elia hier betekent: Schrift en Profeten: telkens weer hetzelfde geluid (je hoort Matheus genieten bij het opschrijven): *geliefd kind: het gezalfde kind uit psalm 2, mijn lieve Abrahamskind, geliefde knecht bij Jesaja, lievekind van David, kind dat naar mij heet.* De hele bijbeltijd resonanceert mee. Hoort naar hem. Hoort naar haar. Naar Elia, Titus, Frans, Nelson, Malala, Abraham, Teresa, naar je naaste die nog niet dood is en die jou vrede wenst en jouw zegen verlangt, vrede leert. Het gaat om die boodschap, die Jezus belichaamt. Verleden en heden aan elkaar gekoppeld, een gebeuren van hoop.

Vasthouden willen wij dit hoge niveau, dit ideaal. Nooit meer bergafwaarts gaan. Geen wonder dat Mattheus Petrus aan psalm 133 laat denken: hoe goed is het en hoe fijn om als zusters en broeders echt eensgezind te zijn: een tent voor gisteren, een tent voor vandaag, een tent vast voor morgen. In die intense uiting van verlangen overkomt ons de lichtende de wolk, zien en niet zien, die over ons heen komt. Liefde vasthouden, onmogelijk.

Mozes bracht zes dagen door op hoog niveau, vertelt Exodus (24,16). *Mozes klimt op naar de berg; de wolk overdekt de berg, de glorie van de Ene op de berg Sinai, de wolk overdekt hem, zes dagen lang; op de zevende dag een stem naar Mozes vanuit de wolk. Iedereen daar beneden werd het gewaar als vuur op de top van de berg.*

Dan lezen we hoe het evangelie vandaag begint:

Na dagen daarna neemt Jezus Petrus, Jakobus en diens broer Johannes met zich mee en brengt hen op hoog niveau, in retraite. En voor hun ogen zien ze hem anders dan anders: zijn aanschijn geeft licht als de zon, en zijn verschijning is wit als het licht.

Zien en niet zien, de wolk over ons heen; het is het vervolg van het evangelie: het is aan ons.

albmeijer@hotmail.com

Voorbede 060817

Dat de barmhartigheid van de Barmhartige
ons hele bestaan mag doordringen,
zodat wij mensen elkaar mogen en waarderen
op liefhebben af,
met ogen om elkaar aan te kijken,
de ander te zien zoals zij of hij werkelijk is
met oren om elkaars vredesverlangen te verstaan,
met handen om elkaar te zegenen
en voeten om naar vriend en vreemde toe te gaan
en metterdaad elkaar het leven te gunnen.
Laten we bidden.

Dat de barmhartigheid van de Barmhartige
ons hele bestaan mag doordringen,
zodat we telkens opnieuw in staat zijn
om als kerkgemeenschap vergeving te vragen
aan wie we niet wilden zien,
naar wie we niet wilden horen,
met wie we niet wilden delen;
dat wij het in toenemende mate opbrengen
anderen van harte te vergeven
en niemand in onze veroordeling te laten vereenzamen.
Laten we bidden.

Dat de barmhartigheid van de Barmhartige
ons hele bestaan mag doordringen,
zodat we de aarde met heel haar pracht
bewaren en voor onheil behoeden,
adem gunnen aan al wat niet zonder adem kan,
onzelf oefenend in onbaatzuchtigheid
zodat we ons om elkaar kunnen bekommeren
en ieder mens de kans krijgt om te genieten
van het leven dat haar en hem gegeven is.
Laten we bidden.